

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Myslivecký spolek Ženklava**, sídlem Ženklava 319, Ženklava, zastoupený Mgr. Lukášem Stočkem, advokátem se sídlem K Nemocnici 168, Nový Jičín, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **M. N.**, II) **T. N.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2025, č. j. 22 A 23/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2024, č. j. MZE-14091/2024-16230, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 10. 2023, č. j. MSK 136926/2023. Tímto rozhodnutím byly na základě žádosti osob zúčastněných na řízení (dále též „navrhovatelé“) podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, prohlášeny

pozemky v jejich vlastnictví za nehonební. Správní orgán I. stupně rozhodoval ve věci podruhé. Prvním rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023 žádost navrhovatelů zamítl, neboť považoval jejich tvrzení o smýšlení za zástupné s ohledem na časový sled událostí (žádost byla podána po vypuknutí sporu s žalobcem týkajícího se nezákonné stavby posedu). Žalovaný však toto rozhodnutí zrušil pro nesprávné posouzení existence zájmu navrhovatelů na prohlášení pozemků za nehonební, tzn. smýšlení a svědomí navrhovatelů.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že by nenařízení ústního jednání ze strany správního orgánu I. stupně mělo za následek vadu řízení. K tomu připomněl, že ve správním řízení se uplatňuje zásada písemnosti a správní orgán má povinnost nařídit ústní jednání tehdy, pokud tak stanoví zvláštní zákon (což v projednávané věci neplatí), nebo v případě, že *je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*. Krajský soud se přitom ztotožnil se správními orgány, že vzhledem k tvrzení navrhovatelů, povaze řízení a posouzení věci správními orgány, nebylo v posuzované věci nezbytné nařídit jednání. Žádné opodstatnění pak nemá požadavek žalobce, aby se navrhovatelé ke svému přesvědčení a světonázoru vyjadřovali ústně a žalobce mohl jejich postoje konfrontovat. V řízení totiž nevyšly najevo žádné okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit pochybnosti o vážnosti přesvědčení a svědomí navrhovatelů. Útočný styl jejich podání takovou okolností není. Krajský soud neshledal pochybení ani v tom, jak žalovaný porovnal právo žalobce na realizaci práva myslivosti s právem navrhovatelů jako vlastníků dotčených pozemků. Jeho závěry totiž mají oporu v judikatuře. K tomu krajský soud citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 16/2013-53, které podle něj dávají odpověď na žalobní námitky týkající se postupu správních orgánů, potažmo žalovaného ve vztahu k rozsahu zjišťování skutkového stavu, důkazního břemene a tvrzeného porušení rovnosti stran. Dodal, že veřejný zájem na zajištění potřebné míry regulace stavu zvěře lze zajistit i povolením lovu na nehonebních pozemcích dle § 41 zákona o myslivosti. Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky, že správní orgán I. stupně byl nucen řídit se závazným právním názorem žalovaného vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí a že došlo k porušení koncentrace řízení. V závěru konstatoval, že absenci aktivních kroků navrhovatelů proti lovu zvěře a využití jejich pozemků pro honební účely v období mezi koupí pozemků a podáním žádosti o jejich prohlášení za nehonební nelze považovat za lhotejnost. V řízení nebylo zjištěno, že by navrhovatelé měli či museli vědět v době pořízení pozemků, že k takové činnosti na jejich pozemcích dochází či může docházet. Naopak je logické jejich vysvětlení, že se domnívali, že jejich vlastnická práva k pozemkům zaručují ochranu k tomu, aby pozemky nebyly využívány způsobem, se kterým nesouhlasí, a k návrhu přistoupili až v momentě, kdy se dozvěděli, že myslivci mohou využívat jejich pozemky k předmětným činnostem.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a navrhovatelů

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že nařízení ústního jednání před správním orgánem I. stupně bylo nezbytné pro realizaci jeho práva na kladení dotazů k prostým (nadto doplňovaným) tvrzením navrhovatelů o jejich světonázoru, jakož i pro vyjasnění skutečných důvodů podání jejich návrhu. Žalovaný také pochybil, pokud v rozporu se zásadou koncentrace

pokračování

k tomuto doplňování důvodů návrhu přihlížel. Konkrétně se jedná o skutečnosti uvedené v podání ze dne 3. 10. 2023, v němž navrhovatelé začali nad rámec původního tvrzení o etických a morálních důvodech tvrdit, že jsou vegetariáni, vegani, příznivci permakultury, mají vztah ke zvěři a ochraně přírody apod. Dále stěžovatel namítá porušení zásady rovného postavení účastníků. Navrhovatelé totiž tvrzení o svém smýšlení nijak nedoložili, měnili je v čase a neprojevovali je vůči myslivcům před podáním návrhu. Podle žalovaného přesto jejich prosté tvrzení stačilo a bylo na správním orgánu I. stupně, aby je vyvracel. Navrhovatelé tak byli zvýhodněni oproti stěžovateli. Stěžovatel nesouhlasí s důvody, pro které krajský soud neshledal jejich postoj k myslivosti lhostejným. Poukazuje na to, že pozemky leží uprostřed souvislého komplexu lesů, kde se přirozeně nachází zvěř, v okolí je několik mysliveckých zařízení a přímo na pozemku se nacházel krmelec. Navíc je všeobecně známo, že honební pozemky jsou *de iure* všechny pozemky, které nejsou zastavěné a „každý přece ví, že zvěř žije v lese a že tam, kde je zvěř, tam se i o zvěř pečuje a zvěř se loví, každý ví, že existují myslivci.“ K tomu odkazuje na pohádkové postavy. Vytýká žalovanému a krajskému soudu, že nevzali v potaz skutečnosti zakládající přinejmenším pochybnosti o účelovosti návrhu a nezkoumali tvrzení navrhovatelů z hlediska jejich věrohodnosti, důvodnosti a pravdivosti, ani to, zda přestalo být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální. Krajský soud pouze citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu, aniž by sám učinil konkrétní závěry. Jeho poukaz na povolení dle § 41 zákona o myslivosti stěžovatel považuje za nepřipadný, neboť tímto jednorázovým nástrojem nelze nahradit komplexní výkon práva myslivosti. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že ve správním řízení důsledně aplikoval rozsudek č. j. 7 As 16/2013-53. V něm byl vysloven názor, že existence smýšlení, které je v rozporu s provozováním myslivosti, je v obecné rovině důvodem pro prohlášení pozemku za nehonební, a pokud vlastník ve své žádosti jednoznačně a pravdivě vymezí své smýšlení, je nutné z této skutečnosti vycházet, neexistují-li důvody, které by svědčily o opaku. Připomínky vznesené stěžovatelem přitom nevyvolaly relevantní pochybnosti o smýšlení navrhovatelů. Ani dřívější lhostejnost k výkonu práva myslivosti nelze zaměňovat za souhlas s jeho výkonem. Navíc se smýšlení člověka v průběhu času proměňuje a reflektuje jeho aktuální poznatky a prožitky. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[5] Navrhovatelé ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že trvají na tom, aby jejich pozemky byly nehonební, a to z důvodu jejich smýšlení. Nikdy nebyli členy mysliveckého spolku, nevlastnili zbrojní průkaz a stále jsou vegetariáni. Jelikož je prakticky nemožné doložit smýšlení, považovali v průběhu řízení za důležité pro pochopení jejich stanoviska zmínit, že jsou vegetariáni, ač se nejedná o důkaz, že odmítají zabíjet zvěř či se na tom podílet. Nejednalo se o žádnou změnu tvrzení v čase, a stalo se tak před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Po prvotním zamítnutí jejich návrhu, kdy se domnívali, že se vyjádřili dostatečně, pouze prezentovali další důvody, které podporují fakt, že nezabíjejí živé tvory ani pro svou potravu. Dodali, že krmelec se na jejich pozemku nikdy nenacházel a že nebyli k výkonu práva myslivosti lhostejní, ale vycházeli z toho, že jim vlastnická práva zaručují nakládat se svými pozemky v souladu s jejich přesvědčením. Dlouhou dobu žili v zahraničí, kde by opačná situace nebyla možná. Z uvedených důvodů navrhl, aby byla

kasační stížnost zamítnuta (Nejvyšší správní soud poznamenává, že nerekapituloval vyjádření, která nejsou z hlediska uplatněných kasačních námitek relevantní).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti a posoudil též, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Mezi účastníky je sporné, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyhověly návrhu navrhovatelů podanému podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle tohoto ustanovení orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo *zájmu vlastníka* prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo *na návrh vlastníka*.

[9] V prvním okruhu námitek stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nařízení ústního jednání v řízení před správním orgánem I. stupně nebylo nezbytné ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[10] Krajský soud správně poukázal na to, že správní řízení je v zásadě písemné (§ 15 odst. 1 správního řádu). S výjimkou případů, kdy ústní jednání výslovně předepisuje zákon, přestává toto obecné východisko platit pouze tehdy, je-li ústní jednání skutečně nezbytné, nikoliv pouze vhodné či žádoucí. V podrobnostech lze poukázat na rozsudek ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011-74, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: „Z uvedeného vyplývá, že správní řízení obecně není ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Tato se uplatní pouze ve dvou typových případech, tj. pokud to zákon výslovně stanoví (srov. např. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), nebo je-li to s ohledem na účel řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné (tedy nikoli žádoucí, jak uvádí krajský soud).“ Prostor pro uplatnění zásady ústnosti ve správním řízení je tak správním řádem velmi úzce vymezen s tím, že jedná-li se o druhý typový případ, je nařízení či nenařízení ústního jednání na úvaze správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 As 179/2015-52).

[11] Stěžovatel přitom netvrdil ve správním řízení žádné konkrétní skutečnosti, které by měly přivést správní orgán I. stupně k názoru, že bylo *ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné* konat ústní jednání. Vadu řízení spočívající v absenci ústního jednání ostatně v odvolání spojoval pouze s tím, že ve správním řízení „se prováděla celá řada důkazů“. Teprve v žalobě spojil tvrzenou vadu s požadavkem, že měla být provedena jakási „konfrontace“, což je nástroj, který správní řád ani nezná. Měla-li se nicméně tato konfrontace, v podstatě výsledk navrhovatelů, konat proto, aby svá tvrzení blíže objasnili, pak nelze než konstatovat, že právě to navrhovatelé v průběhu správního řízení opakovaně činili, z čehož stěžovatel paradoxně na druhou stranu dovozuje nevěrohodnost a účelovost jejich tvrzení (viz dále).

pokračování

[12] Stěžovateli tak byla tvrzení navrhovatelů, včetně jejich upřesnění či doplnění, dobře známa i bez provedení jejich výslechu, a nic mu tak nebránilo vznášet pochybnosti o jejich věrohodnosti, pravdivosti či důvodnosti a uvádět k nim svá vlastní skutková a právní stanoviska. Ostatně tak ve správním řízení aktivně činil a stěžejní body, které zmiňuje v kasační stížnosti, opakovaně uváděl ve svých písemných podáních ve správním řízení. Pokud měl na mysli i další skutečnosti, kterými mohl zpochybnit opravdovost smýšlení navrhovatelů, nic mu nebránilo je včas prezentovat a tím *de facto* přinutit navrhovatele na ně reagovat. Nejvyšší správní soud tedy neshledává, že bylo zasaženo do práv stěžovatele, pokud žalovaný dospěl k závěru, že v posuzované věci nebylo nezbytné nařídít ústní jednání.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že náleží Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, se týkal sankčního řízení, přičemž Ústavní soud se vyjadřoval primárně k tomu, zda se správní soudy s námitkou absence ústního jednání vůbec řádně vypořádaly. Závěry, na které stěžovatel poukazyval v žalobě, zde byly vyřčeny pouze jako citace z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 7 As 57/2010-82, v němž byly vysloveny právě ve vztahu ke správnímu řízení trestní povahy. Tohoto typu řízení se týkal i rozsudek ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Ads 272/2019-43, a v něm prezentované obecnější závěry.

[14] Námitka směřující proti nenařizení ústního jednání před správním orgánem I. stupně proto není důvodná.

[15] V dalším okruhu námitek stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že nedošlo k porušení zásady koncentrace řízení. Poukazuje na to, že žalovaný přihlížel k novým skutečnostem uvedeným v podání navrhovatelů ze dne 3. 10. 2023. Zde uvedli, že nikdy nebyli členy žádného mysliveckého spolku ani nevlastnili zbrojní průkaz a dokládali důkaz o vegetariánství navrhovatele.

[16] Ve vztahu k této námitce je však třeba předeslat, že skutečnosti uvedené v označeném podání navrhovatelů nelze považovat za *nové* ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Podle citovaného ustanovení totiž platí, že *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlížne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Správní orgán I. stupně přitom rozhodl dne 20. 10. 2023 (byť podruhé).

[17] Jelikož navrhovatelé své vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 10. 2023 doručili správnímu orgánu I. stupně dne 6. 10. 2023, tedy předtím než vydal rozhodnutí, mohl správní orgán I. stupně (i žalovaný) k tam tvrzeným skutečnostem přihlížet, notabene za situace, kdy žalovaný správnímu orgánu I. stupně ve zrušujícím rozhodnutí výslovně uložil, aby se znovu zaměřil právě na existenci smýšlení navrhovatelů ve věci jejich nesouhlasu se zabíjením volně žijících zvířat. Je tak bezpředmětné zabývat se tím, zda žalovaný skutečně z informací uvedených navrhovatelí v podání ze dne 3. 10. 2023 vycházel či nikoliv. I pokud by krajský soud v tomto ohledu dospěl k nesprávnému závěru, nic by to nezměnilo na nedůvodnosti této námítce.

[18] Stěžovatel dále namítá nedodržení rovnosti stran v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu. Má za to, že žalovaný a krajský soud nevzali v potaz celou řadu skutečností, které zpochybňovaly tvrzení navrhovatelů o jejich přesvědčení, a tito tak byli v konečném důsledku zvyhodněni, neboť své tvrzení *de facto* neprokazovali.

[19] Krajský soud v tomto ohledu vycházel ze závěrů rozsudku č. j. 7 As 16/2013-53, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval právě otázkou požadavků na prokázání *zájmu vlastníka* ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, pro který navrhuje prohlášení svého pozemku za nehonební, je-li tímto zájmem právě tvrzené smýšlení či přesvědčení tohoto vlastníka. Nejvyšší správní soud zde především zdůraznil, že vlastník je povinen konkretizovat svůj zájem na prohlášení pozemku za nehonební tak, aby bylo vůbec možné provést poměrování zásahu výkonu myslivosti do jeho práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 As 26/2009-85, kde vlastník podal prostou žádost na prohlášení pozemků za nehonební bez jakéhokoli odůvodnění). Současně však dodal, že pojem *zájem vlastníka* může zahrnovat rozličné důvody, které mohou být samy o sobě více či méně konkrétní. Dostatečnost vymezení zájmu a jeho prokázání ze strany vlastníka se tak bude přirozeně lišit v závislosti na tom, do jaké míry bude konkrétní či naopak abstraktní samotný důvod, který vlastník prezentuje jako svůj zájem. Jinými slovy, jinak tomu bude v případě, spočívá-li zájem vlastníka v provozování podnikatelské činnosti, kterou omezuje výkon práva myslivosti (příklad použitý Ústavním soudem v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, publikovaném pod č. 49/2007 Sb.) a jinak, je-li tímto důvodem tvrzení o rozporu výkonu myslivosti s etickým přesvědčením a se svobodou svědomí vlastníka pozemků ve smyslu čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je zaručena svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání.

[20] Krajský soud pak akcentoval především ty závěry rozsudku č. j. 7 As 16/2013-53, v nichž Nejvyšší správní soud konstatoval, že požadavek na dostatečné vymezení zájmu vlastníka splňuje i tvrzení o rozporu výkonu myslivosti s jeho etickým přesvědčením, se svobodou svědomí vlastníka pozemků a není nutné blíže vymežit důvody přesvědčení vlastníka o rozporu výkonu myslivosti s jeho přesvědčením, neboť by to bylo zbytečné až absurdní. I takové tvrzení totiž umožňuje provést porovnání zájmů na výkonu práva myslivosti a přesvědčení vlastníka, byť to může být s ohledem na abstraktnost daného důvodu působícího v ryze osobní sféře vlastníka obtížnější. Od těchto závěrů se Nejvyšší správní soud nehodlá jakkoliv odchýlit.

[21] V posuzované věci navrhovatelé již v jejich prvním podání, návrhu na prohlášení pozemků za nehonební ze dne 15. 2. 2023, mimo jiné uvedli: *„Důvody, které nás vedou k tomuto kroku jsou zejména etické a morální (...) Rádi bychom, aby naše pozemky nesloužili k masovému zabíjení zvěře a krveprolití našich zvířecích sousedů a obyvatel lesa a louky, kteří mají právo zde žít. (...) Sami nemáme rádi násilí a nechceme se podílet na jakémkoliv zabíjení, respektujeme práva ostatních lidí naložit se svým životem, a s tím co jim dává smysl tak, jak uznají za vhodné. V demokratickém státě je možné se jako majitel pozemku svobodně rozhodnout, jak bude nakládáno s jeho pozemkem, aby to bylo v souladu s jeho vnitřním nastavením, přesvědčením, vírou a tím, kým se cítí být. A jsme přesvědčení, že vlastnické právo by nám mělo zajistit právo naše vnitřní přesvědčení a víru vnést do místa našeho lesního hospodářství. Případné náklady na ochranu mladého porostu a napravení škod způsobených zvěří jsme připraveni hradit z vlastních prostředků. K doplnění této žádosti uvádíme, jak jsme*

pokračování

již zmínili, že důvodem je především naše smýšlení, z důvodu etického nesouhlasu se zabíjením zvířat, ať již pro potravu tak i pro zábavu, jako je tomu u myslivosti.“

[22] Trvat na jakémkoliv podrobnějším odůvodnění přesvědčení navrhovatelů a jeho doložení, jak požaduje stěžovatel, by bylo skutečně absurdní. Nelze dost dobře doložit, že navrhovatelé mají k myslivosti negativní vztah, vyvěrající z jejich přesvědčení, že se jedná o násilí na zvířatech a jejich masové zabíjení ať už pro potravu či zábavu (jakkoliv se může stěžovateli jejich postoj jevit jako iracionální a vzdálený realitě dané činnosti). Skutečnost, že vnitřní přesvědčení objektivně není možné prokázat, z něj nečiní domněnku, jak argumentuje stěžovatel. Není-li důvod pochybovat o opravdovosti přesvědčení, je hodné právní ochrany. To však nemá bez dalšího za následek porušení rovnosti stran. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 16/2013-53, koncepce české právní úpravy nepojímá projev svobody svědomí jako absolutní s automatickou předností před právem na výkon myslivosti. Tvrzení vlastníka o existenci přesvědčení (smýšlení) lze tedy podrobit kritickému zkoumání ve smyslu konfrontace s jeho konkrétními projevy navenek, jednáním v minulosti, či jinými rozhodnými skutečnostmi, které mohou legitimně vést k pochybám o opravdovosti a vážnosti projeveného přesvědčení, a především o způsobilosti výkonu práva myslivosti způsobit vlastníkovu újmu v případě honebního využití pozemků. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 16/2013-53 rovněž připustil určitou relativizaci přesvědčení vlastníka pozemku, a to v případě, kdy je z jeho jednání nebo z jiných rozhodných skutečností nepochybné, že jeho přesvědčení proti výkonu práva myslivosti je zjevně absurdní či naprosto malicherné (rozmar). Takovou skutečnost lze zohlednit při poměrování jednotlivých konkurujících práv. Dále má „protistrana“ možnost uvést pádné a vážné důvody, pro které je i přes existenci (vážného a opravdového) přesvědčení vlastníka pozemku s ohledem na konkrétní poměry v území nezbytné ponechat dotčené pozemky jako honební s ohledem na konkrétní potřeby výkonu myslivosti (z hlediska zachování funkcí honitby). V případě, že se vlastník domáhá prohlášení svých pozemků za nehonební s odkazem na své přesvědčení (smýšlení), však nebude zpravidla dostatečnou protivahou obecné tvrzení, že výkon myslivosti na daných pozemcích dlouhodobě slouží k ochraně a rozvoji volně žijící zvěře.

[23] V posuzované věci stěžovatel založil svou argumentaci ve správním i soudním řízení prakticky pouze na zpochybnění opravdovosti a vážnosti přesvědčení navrhovatelů. Na základě několika skutečností dovozoval, že je pouze smyšlené a účelové. Těmito skutečnostmi se přitom žalovaný zabýval, avšak neshledal je natolik zásadními, aby v něm vyvolaly relevantní pochybnosti ohledně smýšlení navrhovatelů. Krajský soud se s jeho posouzením ztotožnil a ani Nejvyšší správní soud nevidí na základě kasační argumentace důvod toto posouzení jakkoliv korigovat. Především považuje za neopodstatněné tvrzení stěžovatele, že se argumentace navrhovatelů měnila v čase. Ta byla od počátku řízení vedena v podobném duchu, pouze docházelo k jejímu rozvíjení a zpřesnění. Již z výše citovaného textu návrhu je zřejmé, že navrhovatelé nesouhlasí se zabíjením zvířat mimo jiné pro potravu, čímž se zjevně hlásí k vegetariánství. Smyšlenost či účelovost návrhu pak nijak nedokládá to, že navrhovatelé, ač nezastoupení nepravníci, svůj návrh podpořili odkazy na judikaturu soudů vyšších stupňů a Evropského soudu pro lidská práva. Pouze na okraj je pak nutné dodat, že subjektivní hodnocení osobnostních rysů navrhovatelky ze strany prvostupňového orgánu nelze považovat za skutečnost, která vyšla v řízení najevo.

[24] Již z výše citovaného návrhu je zřejmé, že navrhovatelé zcela zjevně nemají k myslivosti pozitivní či alespoň lhostejný vztah. Jejich vztah k myslivosti je *prima facie* silně negativní. V souladu se závěry rozsudku č. j. 7 As 16/2013-53 po nich za takové situace nelze bez dalšího spravedlivě požadovat, aby na svých pozemcích trpěli výkon myslivosti. Stěžovatel přitom v odvolání ani v žalobě nepřednesl žádné konkrétní důvody týkající se konkrétních poměrů v území a případného ohrožení funkcí honitby i po prohlášení předmětných pozemků za nehonební, které by měly tento závěr zvrátit. V kasační stížnosti pak doplnil popis obecných skutečností, které se pojí s výkonem myslivosti ve stejné míře prakticky ve všech honitbách, a na tvrzení, že je myslivost vykonávána v souladu s právem. Jelikož stěžovatel neuplatnil tuto argumentaci v řízení před krajským soudem, jedná se o nepřijatelnou kasační námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Lze tak pouze podotknout, že podle výše uvedeného nemůže zcela obecné zdůvodnění nezbytnosti vymezení honitby na daném místě postrádající vysvětlení konkrétní potřeby výkonu myslivosti převážit nad oprávněným zájmem vlastníků předmětných pozemků na tom, aby nemuseli strpět využívání svých pozemků k výkonu práva myslivosti třetími osobami.

[25] Nejvyšší správní soud nespatřuje nic nelogického ani na závěru krajského soudu, že nelze usuzovat na lhostejnost navrhovatelů jen proto, že návrh podali po třech letech od data nabytí pozemků a do té doby proti výkonu práva myslivosti na nich nijak aktivně nejednali. Načasování návrhu je naopak velmi dobře vysvětlitelné právě zjištěním, že pozemky navrhovatelů mohou být využity k honebním účelům. Návrh totiž podali bezprostředně poté, co byl na jejich pozemcích neoprávněně postaven posed. Nejvyšší správní soud nehodlá vejít na až fraškovitou a v kasační stížnosti zcela nemístnou argumentaci stěžovatele, podle níž si měli být navrhovatelé vědomi právního vymezení honebních pozemků již na základě existence pohádkových postav. Považuje ve shodě s krajským soudem za zcela dobře uvěřitelné, že si navrhovatelé jako osoby mysliveckého práva neznalé nebyli vědomi toho, že jejich soukromé vlastnictví je omezeno ve prospěch výkonu práva myslivosti třetími osobami, dokud právě na jejich pozemcích nedošlo k nezákonnému pokusu o jeho realizaci. Tato skutková verze je ve spojení s poukazy na životní styl navrhovatelů, jejich emotivně laděnými podáními a vynaloženou energií daleko plausibilnější než přesvědčení stěžovatele, že jsou navrhovatelé vedeni mstou za nezákonnou stavbu, která byla obratem a s omluvou odklizená.

[26] Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud netvrdil, že povolení lovu zvěře a usmrcování jiných živočichů na nehonebních pozemcích podle § 41 zákona o myslivosti má nahradit celý výkon práva myslivosti. Pouze se nad rámec odůvodnění vyjádřil též k možnosti regulace zvěře na nehonebních pozemcích, neboť právě lov zvěře v rámci výkonu práva myslivosti byl z pohledu navrhovatelů středobodem jejich výhrad, a též stěžovatel řešil regulaci případného přemnožení zvěře.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu

pokračování

nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v ní neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

[28] Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. května 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu